

הסכרית

דברים

שלא

התגברו

עליהם

לא לא, הוא ממש לא מתכוון להתאהב בה

לוסי סקור

לוסי סקור

דברים שלא התלבטנו עליהם

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לוסי סקור
דברים שלא התגברנו עליהם

LUCY SCORE
THINGS WE NEVER GOT OVER

Copyright © 2022. Things We Never Got Over by Lucy Score
Published by arrangement with Bookcase
Literary Agency and The Israeli Association of Book Publishers Ltd.
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ורד רווה שמואל
הגהות: שרון שלו
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרין | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-848 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לג'וזי, ג'ן וקלייר – הלכות האמיצים מכולם

היום. הכי. גרוע. מעולם

נעמי

לא ידעתי למה לצפות כשנכנסתי לקפה רב, אבל אני יכולה לחתום שלא ציפיתי לצילום שלי מאחורי הקופה הרושמת מתחת לכותרת המעוררת "לא לשרת." מגנט־פרצוף מזהיב וזועף הצמיד את הצילום למקומו.

אז ראשית, מעולם לא הייתי בנוקמאאוט, וירג'יניה, ובטח שלא עשיתי משהו שיצדיק עונש בוטה כל כך כמו מניעת קפאין. שנית, מה אדם צריך לעשות בעיירה קטנה ומאובקת שכזו כדי שצילום פוטו רצח שלו יהיה תלוי בבית הקפה המקומי, לרצוח?
חחח. פוטו רצח, לרצוח. אלוהים אני כל כך מצחיקה כשאני עייפה מכדי למצמץ.

בכל אופן, שלישית, זו הייתה תמונה ממש לא מחמיאה. נראיתי בה כאילו עשיתי שלישייה עם מיטת שיזוף ואיי־ליינר זול ושכחתי מתי להפסיק.

בדיוק באותו רגע המציאות חלחלה לראשי התשוש, המטושטש והמוחזק בסיכת ראש שעמדה על בלימה.

כרגיל, טינה הצליחה לעשות לי את החיים קצת יותר קשים ממה שהיו. ובהתחשב במה שהתחולל בעשרים וארבע השעות האחרונות, זה היה הישג נאה לכל הדעות.

"אני יכול לעזור..." האיש מעברו השני של הבר, זה שביכולתו לתת לי את הקפה ההפוך הנכסף שלי, נרתע לאחור והרים ידיים בגודל של צלחות מנה עיקרית. "אני לא מחפש צרות."

הוא היה טיפוס מוצק עם עור חלק וכהה וראש מגולח בעל מבנה נאה. זקנו המטופח היה לבן כשלג והבחנתי בכמה קעקועים שהציצו מצווארוננו ושרוולי האוברול שלו. השם ג'סטיס* היה רקום על מדיו המוזרים.

ניסיתי לחייך את חיוכי המאיר ביותר, אבל הודות לנסיעת לילה שאותה ביליתי בככי מבעד לריסים מלאכותיים, הרגשתי כאילו מדובר יותר בעווית.

"זו לא אני," אמרתי והצבעתי בציפורן צבועה בפרנץ' מניקור מבובז אל הצילום. "אני נעמי. נעמי וויט."

הגבר התבונן בי בחשד לפני שהוציא מהכיס הקדמי של האוברול שלו זוג משקפיים והרכיב אותם.

הוא מצמצץ ואז בחן אותי מכף רגל ועד ראש. ראיתי שההכרה ניצתת בעיניו.

"תאומות," הסברתי.

"וואו, שיט," הוא מלמל וליטף באחת מידי הגדולות את זקנו.

ג'סטיס המשיך להביט בי בפקפוק. לא יכולתי להאשים אותו

בדיוק. אחרי ככלות הכול, לכמה אנשים בעולם יש תאום מרושע?

"זוהי טינה. אחותי. אני אמורה להיפגש איתה כאן." על אף שמדוע

אחותי, שעימה לא שמרתי על קשר, ביקשה ממני לפגוש אותה במוסד

בו איננה רצויה הייתה שאלה נוספת, שאותה הייתי עייפה מכדי

לשאל.

ג'סטיס המשיך לבהות בי, והתחוויר לי שמבטו נעוץ בשיערי.

הרמתי יד בדחף בלתי נשלט לראשי, טפחתי עליו ופרח חנינית קמל

ריחף ונפל לרצפה. אופס. כנראה שהייתי צריכה להציץ במראה במוטל

לפני שיצאתי החוצה כשאני נראית כמו זרה מרושלת ומעורערת

שנמצאת בדרכה הביתה מפסטיבל של משחקי תפקידים.

"רק רגע," אמרתי, הכנסתי את ידי למכנסי היוגה הקצרים ושמתי

את רישיון הנהיגה שלי על הבר. "רואה? שמי נעמי ואני באמת, אבל

באמת, מתה לקפה הפוך ענק."

* פירוש המילה הוא צדק וזה גם הכינוי לשופט

ג'סטס הרים את התעודה המזהה שלי ובחן אותה, ואז בחן שוב את פניי. לבסוף, הבעתו הרצינית נסדקה וחיוך ענקי עלה על פניו. "נו, שככה יהיה לי טוב. נעים להכיר, נעמי." "נעים גם לי, ג'סטס. בעיקר אם תכין לי את מנת הקפאין שהזכרתי לעיל."

"אני אכין לך הפוך שיעמיד אותך על הראש," הוא הבטיח. גבר שיודע לענות על הצרכים המיידיים שלי ועוד עושה את זה בחיך? לא יכולתי שלא להתאהב בו טיפ־טיפונת ממש על המקום. ובעוד ג'סטס פונה לעיסוקיו, אני נפנית להעריץ את בית הקפה. הוא היה מעוצב בסגנון שנועד להקנות לו מראה של מוסך גברי. פח גלי על הקירות, מדפים אדומים מבריקים, רצפת בטון מוכתמת. למשקאות היו שמות כמו 'הפוך סיבובי מנוע' ו'קפוצ'ינו דגל משובץ'. זה היה בקטע מקסים.

היו שם קומץ של שתייני קפה משכימי קום שישבו סביב שולחנות עגולים קטנים שהיו מפוזרים בשטח. כל אחד מהאנשים התבונן בי כאילו באמת לא היו מרוצים לראות אותי. "מה דעתך על טעמי מייפל ובייקון, חמודה?" ג'סטס קרא מכיוון מכונת האספרסו המבריקה.

"מתה עליהם. בעיקר אם הם מגיעים בספל בגודל של דלי," עניתי לו. צחוקו הדהד ברחבי המקום ודומה שהרגיע את שאר הלקוחות, שחזרו להתעלם ממני.

דלת הכניסה נפתחה ואני הסתובבתי, מצפה לראות את טינה. אבל הגבר שנכנס פנימה בסערה לא היה אחותי, לגמרי לא. הוא נראה כאילו נזקק למנת קפאין אפילו יותר ממני.

'הורס' תהיה מילה סבירה לתאר אותו. 'הורס היסטרי' תהיה דרך מדויקת יותר לתאר אותו. הוא היה גבוה מספיק כדי שאוכל לנעול את נעלי העקב הגבוהות ביותר שלי ועדיין אצטרך להטות את ראשי מעלה כדי להתנשק איתו – זה המדר הרשמי שלי לקטלוג גברים. שיערו היה על הרצף הבלונדיני־דבש והיה מסופר קצר ברקות ומשוך לאחור מלמעלה, מה שהצביע על האפשרות שהיה לו טעם טוב וכישורי טיפוח סבירים.

שני הקריטריונים האלו ישבו גבוה ברשימת ה'משיכה לגברים' שלי. הזקן היה תוספת חדשה לגמרי לרשימה. מעולם לא התנשקתי עם גבר מזוקן ולפתע, היה לי עניין נטול הגיון לחוות דווקא את זה. ואז הגעתי לעיניו. הן היו בצבע כחול-אפרפר קריר שגרם לי לחשוב על מתכת אקדחים וקרחונים.

הוא פסע היישר לעברי ונכנס לתוך המרחב האישי שלי כאילו מישהו הזמין אותו. כאשר שילב זרועות מכוסות קעקועים על חזה רחב, השמעתי צווחה קטנה.

וואו.

"חשבתי שהייתי ברור," הוא נהם.

"אהה. מה?"

לא הבנתי. האיש לטש בי עיניים כאילו הייתי היצור השנוא ביותר בתוכניות הריאליטי בטלוויזיה, ועם זאת, עדיין רציתי לדעת איך הוא נראה בלי בגדים. לא גיליתי כזה כושר שיפוט לקוי מאז תקופת לימודי באוניברסיטה.

תליתי זאת בתשישות ובהצטלקות הרגשית שלי.

מאחורי הבר, ג'סטס חדל מהכנת ההפוך ונופף בשתי ידיו באוויר. "רק רגע," הוא פתח.

"זה בסדר, ג'סטס," אמרתי לו. "תמשיך להכין את הקפה הזה,

ואני אטפל ב... אדון הזה."

כיסאות נהדפו לאחור משולחנות סביבנו, ואני ראיתי כיצד הלקוחות עד האחרון שבהם פונים אל הדלת, חלקם כשהכוסות עדיין בידיהם. איש מהם לא יצר איתי קשר עין בדרכם החוצה.

"נוקס, זה לא מה שנראה לך," ג'סטס ניסה שוב.

"אני לא משחק משחקים היום. תסתלקי מכאן," הוויקינג ציווה.

האל הבלונדי של הזעם הסקסי הידרדר במהירות לתחתית 'רשימת הגברים הסקסיים' שלי.

הצבעתי לעבר חזי. "אני?"

"נמאס לי מהמשחקים שלך. יש לך חמש שניות לעוף מבעד לדלת

הזו ולא לחזור לפה בחיים," הוא אמר והתקרב עוד יותר עד שקצות מגפיו התחככו בבהונות החשופות שלי בכפכפי.

לעזאזל. מקרוב, הוא נראה כאילו זה עתה עלה מתוך כלי שיט של שורדי ים ויקינגים... או מתוך סט של פרסומת למי קולון. מאותם מוצרים מוגזמים שלא נראים הגיוניים ושיש להם שמות כמו **חיה נבערת.**

"תראה, אדוני. אני בעיצומו של משבר אישי וכל מה שאני מנסה לעשות הוא לקבל כוס קפה."
"פאקינג אמרתי לך, טינה. אסור לך להיכנס הנה ולהטריד שוב את ג'סטס או את הלקוחות שלו, אחרת אני אישית אכסח לך את התחת ואגרש אותך מהעיירה הזאת."
"נוקס –"

הגבר־חיה הסקסי רע המזוג הזה הצביע לעבר ג'סטס. "רק שנייה, אח שלי. נראה לי שאצטרך להוציא את הזבל בעצמי."
"את הזבל?" השתנקתי. היה נדמה לי שאנשי וירג'יניה ידידותיים. במקום זאת, אני נמצאת בעיירה פחות מחצי שעה וכבר מותקפת בגסות על ידי ויקינג שמתנהג כמו איש מערות.
"חמודה, הקפה שלך מוכן," ג'סטס אמר והחליק ספל חד־פעמי ענקי על דלפק העץ.

עיניי עקבו אחר כל הטוב המהביל וגדוש הקפאין.
"אנחנו נהיה בבעיה אם אפילו תחלמי להרים את הספל הזה," הוויקינג אמר, קולו נמוך ומסוכן.
אבל ליף אריקסון* לא ידע עם מי יש לו עסק היום.
לכל אישה יש קווים אדומים משלה. שלי, ואני מודה שהרף התחתון שלי היה נמוך מדי, נחצה זה עתה.
"תעשה צעד אחד לעבר ההפוך היפהפה הזה שחברי ג'סטס הכין במיוחד בשבילי, ואני אגרום לך להתחרט על הרגע שפגשת אותי."

הייתי אדם נחמד. הוריי אמרו שהייתי ילדה טובה. ועל פי שאלון מקוון עליו עניתי לפני שבועיים, הנטייה שלי הייתה לרצות אנשים. לא נהגתי לנדב איומים בקלות.

---

* מגלה ארצות נורדי, נודע כאירופי הראשון שכף רגלו דרכה ביבשת צפון אמריקה, עוד לפני כריסטופר קולומבוס.

עיניו של האיש הצטמצמו, ואני סירבתי להבחין בקמטוטים הסקסיים שבזוויותיהן.

"אני כבר מתחרט, כמו כל העיירה הזו. רק בגלל ששינית את צבע השיער שלך, זה לא אומר שאני אשכח את כל הצרות שעשית כאן. ועכשיו, תעיפי את התחת שלך מהמקום הזה ואל תחזרי."

"הוא חושב שאת טינה, ג'סטס התערב.

לא עניין אותי אם האפס הזה חושב שאני קניבלית ורוצחת סדרתית. הוא עמד ביני לבין הקפאין שלי.

החיה הבלונדינית סובב את ראשו לעבר ג'סטס. "על מה אתה מדבר, לעזאזל?"

ולפני שחברי עם הקפה הספיק להסביר, נעצתי את אצבעי בחזהו של הוויקינג. היא לא הרחיקה לכת, הודות לשכבת השריר המרשימה שריפדה אותו מתחת לעור. אבל אני דאגתי להוביל עם הציפורן.

"עכשיו תקשיב לי ותקשיב לי טוב," פתחתי. "לא מעניין אותי אם נדמה לך שאני אחותי או אותו יצור ערמומי שהעלה את מחירי התרופות נגד מלריה. אני אישה שעובר עליה יום גרוע אחרי היום הנורא ביותר בחייה. אני לא מסוגלת לספוג את הרגשות האלה היום. אז מוטב שתעוף לי מהעיניים ותעזוב אותי במנוחה, ויקינג."

הוא נראה מבובל באמת למשך רגע אחד ארוך.

אני פירשתי את זה כאילו עכשיו אוכל לשתות. עקפתי אותו, הרמתי את הספל, רחרחתי בעידון ואז דחפתי את פניי אל תוך כוח החיים הלוהט והמהביל.

שתיתי בגמיעה ארוכה, מבקשת שהקפה יחולל את ניסוי כשהטעמים התפצצו על לשוני. הייתי בטוחה למדי שגניחה לא נאותה בקעה מפני, אבל הייתי עייפה מכדי שיהיה לי אכפת. כשסוף־סוף הורדתי את הספל ומחיתי את פי בגב כף ידי, הוויקינג עדיין עמד שם, בוהה בי.

הפניתי אליו את גבי, שלחתי אל ג'סטס חיוך מנצח והנחתי על הבר את שטר עשרים־הדולר־למקרי־חירום־של־קפה. "אדוני, אתה אומן. כמה אני חייבת לך תמורת ההפוך הטוב ביותר ששתיתי מעודי?"

"בהתחשב בבוקר שעובר עלייך, חמודה, זה עליי," הוא אמר והחזיר לי את רישיון הנהיגה שלי ואת המזומן.

"ידידי, אתה ג'נטלמן אמיתי. שלא כמו אחרים." שלחתי מבט מעבר לכתפי אל המקום בו הוויקינג עמד, רגליו נטועות ברצפה, זרועותיו שלובות. צללתי שוב לתוך המשקה שלי ותחבתי את השטר לתוך צנצנת התשר. "תודה שהיית נחמד אליי ביום הגרוע ביותר בחיי."

"חשבתי שהיום הגרוע בחייך היה אתמול," התערב היצור המפלצתי שעמד מאחוריי.

האנחה שיצאה ממני הייתה עייפה, כשהסתובבתי אליו באיטיות. "זה היה לפני שפגשתי אותך. אז עכשיו אני יכולה להכריז באופן רשמי שאף שאתמול היה יום נורא ואיום, היום הזה מאפיל עליו, גם אם לא בהרבה." שוב, פניתי בחזרה לג'סטס. "אני מצטערת שהטמבל הזה הפחיד את כל שאר הלקוחות שלך. אבל אני אחזור בקרוב מאוד לעוד הפוך אחד כזה."

"אני אשמח מאוד לראות אותך, נעמי," הוא אמר בקריצה.

הסתובבתי בכוונה לעזוב ונתקלתי בקילומטר של חזה גברי זועף. "נעמי?" הוא אמר.

"זו." היה כמעט נעים להיות גסת רוח לראשונה בחיי. לנקוט עמדה.

"קוראים לך נעמי," הוויקינג הכריז.

הייתי עסוקה מדי בניסיון לשרוף אותו במבט רושף, שגילם בתוכו זעם צדקני, מכדי להגיב.

"לא טינה?" הוא המשיך.

"הן תאומות, אחי," ג'סטס אמר והחיוך ניכר בקולו.

"פאק." הוויקינג העביר את ידו בשיערו.

"אני חוששת שלחבר שלך יש בעיה בראייה," אמרתי לג'סטס, מצביעה על צילום הפוטו רצח של טינה.

טינה חמצנה את שיערה בשלב כלשהו לפני למעלה מעשור, וכך הדגישה עוד יותר את ההבדלים המעטים שהיו בינינו.

"השארתי את עדשות המגע שלי בבית," הוא אמר.

"לצד הנימוסים שלך?" סיננתי. הקפאין חלחל לתוך מחזור הדם שלי, והפך אותי תוקפנית באופן לא רגיל.

תגובתו היחידה הייתה מבט יוקד.

נאנחתי. "אתה חוסם לי את היציאה, ליף אריקסון."

"קוראים לי נוקס. ומה את עושה כאן?"

איזה מין שם זה? הוא נקרא על שם פורט נוקס? האם זה קיצור של משהו? נוקסוול? נוקסת'ן? נוקסיאוולי?

"זה לא עניינך, נוקס. כל מה שאני עושה או לא עושה אינו מעניינך. האמת, הקיום שלי אינו מעניינך. ועכשיו, עוף לי מהעיניים, בבקשה."

הרגשתי שאני רוצה לצרוח בכל הכוח ובלי להפסיק. אבל ניסיתי את זה כמה פעמים במכונית בנהיגה הארוכה הנה, וזה לא עזר.

למרבה המזל, הגולם היפהפה פלט אנחה מוטרדת ועשה את הדבר ההישרדותי וההגון וזו מדרכי. יצאתי מבית הקפה אל להט הקיץ המהביל בניסיון לשמור על כבודי.

אם טינה תרצה להיפגש איתי, היא תוכל למצוא אותי במוטל. אני לא צריכה לחכות לה בזמן שזרים עם אישיות של קקטוס מנגחים אותי.

אני אחזור לחדרי העלוב, אשלוף משיערי את הסיכות, עד האחרונה שבהן, ואתקלח עד שהמים החמים ייגמרו. ואז אחליט מה יהיה צעדי הבא.

זו תוכנית סבירה. חסר בה רק דבר אחד.

המכונית שלי.

הו, לא. המכונית שלי והתיק שלי.

מתקן האופניים לפני בית הקפה עדיין היה שם. גם המכבסה עם הכרזות הססגוניות בחלון הראווה עמדה עדיין מעברו השני של הרחוב, בסמוך למוסך.

אבל המכונית שלי לא הייתה במקום בו החנתי אותה.

המקום שבו חנתי בחזית החנות לחיות מחמד היה ריק.

בחנתי את הרחוב מעלה ומטה. אבל לא היה זכר לוולוו החלודה והמאובקת שלי.

"הלכת לאיבוד?"

עצמתי את עיניי וחשקתי את שיניי. "לך. מכאן."

"מה הבעיה שלך עכשיו?"

הסתובבתי וראיתי שנוקס בוחן אותי בעיון, מחזיק כוס קפה לקחת.

"מה הבעיה שלי?" חזרתי אחריו.

רציתי לבעוט לו בשוק ולגנוב את הקפה שלו.

"אני לא חירש, מותק. את לא צריכה לצעוק."

"הבעיה שלי היא שבזמן שבזבזתי חמש דקות מחיי בהיכרות

איתך, המכוננית שלי נגרה."

"את בטוחה?"

"לא. אני אף פעם לא יודעת איפה החניתי את המכוננית שלי. אני

פשוט משאירה אותה איפשהו וקונה חדשה כשאני לא מוצאת אותה."

הוא ירה בי מבט.

גלגלתי עיניים. "ברור שאני צינית." הכנסתי את ידי לכיס כדי

להוציא את הטלפון שלי ורק אז נזכרתי שכבר אין לי טלפון.

"מה עכשיו?"

"מי שלימד אותך להביע דאגה לזולת עשה את זה בצורה נוראית."

בלי להוסיף מילה, פניתי לדרכי מתוך תקווה שאני בכיוון תחנת

המשטרה המקומית.

יד גדולה ונוקשה נסגרה סביב החלק העליון של זרועי עוד לפני

שהספקתי להגיע לחזית החנות הבאה.

אני יותר מדי רגישה בגלל מחסור בשינה. זו הסיבה היחידה

שבגללה הרגשתי מעין זרם חשמלי עובר בי כשנגע בידי.

"עצרי," הוא ציווה ונשמע זועף.

"תוריד. את. היד." טלטלתי את ידי בצורה מגושמת, אבל אחיזתו

רק התהדקה.

"אז תפסיקי להתרחק ממני."

הפסקתי לטלטל את היד. "אני אפסיק להתרחק אם אתה תפסיק

להיות כזה אפס."

נחיריו התרחבו כשהרים את עיניו אל השמיים, ואני חשבתי

ששמעתי אותו סופר.

"אתה באמת סופר עכשיו עד עשר?" העוול נעשה לי. לי הייתה סיבה להתפלל לקמצוץ של סבלנות.

הוא הגיע עד עשר ועדיין נראה עצבני. "אם אפסיק להיות אפס, האם תישארי ותדברי איתי רגע?"

לגמתי מהקפה וחשבתי על זה. "אולי."

"אני מסתלק," הוא הזהיר.

"מעולה," שידלתי אותו.

שנינו התבוננו בידו המונחת על זרועי. הוא הרפה מאחיזתו בתנועה איטית ושחרר אותי, אבל לא לפני שקצות אצבעותיו טיילו על פני העור הרגיש של פנים זרועי.

צמרמורות הרעידו אותי, קיוויתי שהוא לא הבחין בכך. בעיקר מפני שמבחינת גופי, צמרמורות ופטמות זקורות היו כרוכות אלו באלו.

"קר לך?" מבטו, בוודאות, לא היה נעוץ בזרועי או בכתפיי אלא בחזי.

לכל הרוחות. "כן," שיקרתי.

"עשרים ותשע מעלות בחוץ, ואת שותה קפה לזהט."

"אם סיימת להסגיר לי את עניין הטמפרטורה הפנימית שלי, אשמח ללכת למצוא את המכונית שלי," אמרתי והנחתי את זרועי על שרדיי הבוגדניים. "אולי תוכל להצביע על כיוון מתחם המכוניות המוחרמות הקרוב ביותר או על תחנת המשטרה?"

הוא התבונן בי במשך רגע ארוך, ואז הניד בראשו. "בואי כבר."

"סליחה?"

"אני אקח אותך טרמפ."

"אהה!" השתנקתי תוך צחוק. הוא הוזה אם הוא חושב שאכנס איתו למכונית מרצוני החופשי.

עדיין הנדתי בראשי לשלילה כשהוא שב לדבר. "בואי כבר, פרח.

אני אדם עסוק."

גיבור בעל כורחו

נוקס

האישה בהתה בי כאילו הרגע הצעתי לה להתנשק עם נחש. היום שלי עוד בכלל לא היה אמור להתחיל, והוא כבר הלך לעזאזל. האשמתי אותה. ואת אחותה הכלבה, טינה. זרקתי גם קצת אשמה על כתפיה של אגתה כדי לא לקפח אף אחת, מפני שהיא הייתה זו ששלחה לי את ההודעה שטינה בדיוק נכנסה לבית הקפה והתחילה עוד פעם "עם כל הבעיות". אז עכשיו אני כאן, כמה שנחשב בשבילי השכם בבוקר, משחק אותה שומר הסף של העיירה כמו איזה דביל, נאבק באישה שמעולם לא פגשתי.

נעמי מצמצה לעברי כאילו היא נחלצת מתוך ערפל כבד. "אתה עובר עליי, נכון?"

אגתה צריכה לברוק את העיניים המזויינות שלה אם היא חשבה שהברונטית הזאת היא הדפוקה המחומצנת, השזופה-מדי ומלאת הקעקועים.

ההבדלים ביניהן היו די פאקינג ברורים, גם בלי עדשות המגע שלי. הפרצוף של טינה היה בצבע ובמרקם של ספת עור ישנה כמו תחת מצומק. היה לה פה קשה שסביבו קמטים עמוקים כתוצאה מעישון שתי חפיסות סיגריות ביום ותחושה שהעולם חייב לה משהו. נעמי בניגוד לה, הייתה עשויה מחומר אחר לגמרי. היא הייתה קלאסה. גבוהה כאחותה. אבל במקום המראה הצרוב, היה לה מראה של נסיכה מהאגדות עם שיער עבות בצבע של ערמונים קלויים. השיער

והפרחים שהיו קלועים בו ניסו להימלט מאיזו תסרוקת מסובכת. פניה היו רכים יותר, העור חיוור יותר. שפתיים ורודות מלאות. עיניים שגרמו לי לחשוב על אדמת יער ושדות רחבי ידיים.

בעוד טינה הייתה לבושה כנערת אופנוענים שעברה דרך מגרסת עץ, נעמי לבשה מכנסיים קצרים יוקרתיים וגופייה תואמת על גוף אתלטי שגלומה בו הבטחה להפתעות נעימות.

היא נראתה כאישה שתעיף בי מבט אחד ותברח כשזנבה בין הרגליים, על מנת לחיות עם כל חבר מועצת מנהלים בחולצת גולף שתעלה בחכתה.

למזלה, אני לא בקטע של דרמות. או תחזוקה גבוהה. אני לא מחפש נסיכות עם עיני איילה הזקוקות להצלה. אני לא מבזבז את זמני על נשים שמבקשות יותר מקצת כיף וחופן של אורגזמות.

אבל מאחר שכבר דחפתי את האף לתוך המצב, ואחרי שכיניתי אותה זבל וצעקתי עליה, המעט שאוכל לעשות הוא להביא את האירוע לידי סיום מהיר. ואז אחזור למיטה.

"לא. אני לא פאקינג עובד עלייך," הכרזתי.

"אני לא נוסעת איתך לשום מקום."

"אין לך מכונית," הטעמתי.

"תודה, לא הייתי מסיקה את זה בכוחות עצמי. אני יודעת שאין לי מכונית."

"אז בואי נבהיר דבר אחד. את זרה בעיר חדשה. המכונית שלך נעלמה. ואת רוחה הצעה לטרמפ בגלל..."

"בגלל שאתה נכנסת לבית הקפה וצעקת עליי! ואז רדפת אחריי והמשכת לצעוק. אם איכנס איתך למכונית, רוב הסיכויים שאמצא את עצמי מבוותרת לחלקים ומפוזרת במדבר במקום להגיע ליעד."

"אין כאן מדבר. אבל יש הרים."

ההבעה על פניה העידה על כך שהיא לא חשבה שזה עוזר או שזה מצחיק.

נשפתי אוויר דרך שיניי. "תראי. אני עייף. קיבלתי הודעה שטינה שוב עושה בעיות בבית הקפה, וזה היה המצב לתוכו חשבתי שאני נכנס."

היא לגמה ארוכות מהקפה בזמן שבחנה את הרחוב משני עבריו כאילו שקלה אפשרויות בריחה.

"אל תחשבי על זה אפילו", אמרתי לה. "הקפה יישפך לך."

כשעינייה הירוקות-חומות היפות התרחבו, ידעתי שקלעתי בול. "בסדר. אבל רק בגלל שזה ההפוך הכי טוב ששתיתי כל החיים. והאם זו נחשבת אצלך התנצלות? מכיוון שבדיוק כמו שאתה שואל אנשים אם משהו קרה, היא דפוקה."

"זה היה הסבר. אז תעשי עם זה מה שאת רוצה." לא בזבזתי זמן בעשיית דברים חסרי חשיבות. כמו שיחות חולין או הבעת התנצלות. אופנוע שאג במעלה הרחוב כשמוזיקת הביי-מטאל רועמת מהרמקולים שעליו, על אף העובדה שהשעה הייתה שבע בבוקר בקושי. הבחור בחן אותנו בזמן שהגביר את המהירות. ריית' היה כבר בן קרוב לשבעים, אבל עדיין הצליח לזיין לא מעט בזכות מראה 'השועל הכסוף' והקעקועים.

סקרנית, נעמי צפתה בו בלסת שמוטה.

היום לא יהיה היום שבו הגברת הקטנה עם הפרחים בשיער תנסה הרפתקאות חדשות.

העפתי בריית' מבט של 'לך תזדיין', חטפתי מידה של נעמי את הקפה היקר שלה וצעדתי במורד המדרכה.

"היי!"

היא רדפה אחריי בדיוק כמו שידעתי שיקרה. יכולתי לתפוס לה את היד, אבל לא התלהבתי במיוחד מהתגובה שחטפתי קודם כשנגעתי בה. זה היה מסובך. "הייתי צריך להישאר בפאקינג מיטה", מלמלתי. "מה יש לך?" נעמי דרשה לדעת, בעודה רצה כדי להדביק אותי. היא הושיטה את ידה לכוס הקפה שלה, אבל אני החזקתי אותו מחוץ להישג ידה והמשכתי ללכת.

"אם את לא רוצה למצוא את עצמך קשורה כמו חזיר למושב האחורי של האופנוע של ריית', אני מציע שתיכנסי לטנדר שלי." ילדת הפרחים המרושלת מלמלה כמה דברים שלא נשמעו מחמיאים במיוחד על האישיות והאנטומיה שלי.

"תראי. אני אקח אותך לתחנה, אם תצליחי להפסיק להיות קרן

בתחת לחמש דקות. כך תוכלי לקבל בחזרה את המכונית שלך ולצאת מהחיים שלי."

"מישהו אמר לך פעם שיש לך אישיות של קיפור עצבני?"

התעלמתי ממנה והמשכתי ללכת.

"איך אוכל לדעת שאתה עצמך לא תנסה לקשור אותי בקשירת

חזיר?" היא תבעה.

עצרתי ובחנתי אותה בעצלתיים. "מותק, את לא הטיפוס שלי."

היא גלגלה את עיניה חזק כל כך שרק בדרך נס הן לא יצאו

מארוכותיהן ונפלו למדרכה. "תסלח לי בבקשה בזמן שאני בוכה פה

על מר גורלי."

ירדתי מהמדרכה ופתחתי את דלת הנוסע של הטנדר שלי. "כנסי."

"קטע האבירות שלך דורש שיפור," היא התלוננה.

"קטע האבירות?"

"זה אומר –"

"אלוהים. אני יודע מה זה אומר."

וידעתי גם מה זה אומר שהיא השתמשה במילים האלו במהלך שיחה.

היו לה פרחים בשיער, אלוהים. האישה הזו הייתה רומנטיקנית. עוד

סיבה שפוסלת אותה מבחינתי. הכי קשה לנער מעליך רומנטיקניות.

הן נדבקות. הן אלה שמעמידות פנים שהן יכולות להתמודד עם כל

הקטע הזה של 'בלי מחויבות', ותוך כדי כך הן זוממות ומתחבלות איך

להיות 'האחת', מנסות לעבוד על גברים כדי להביא אותם לפגוש את

ההורים ובסתר מודרות שמלת כלה.

כשהיא לא נכנסה לרכב בכוחות עצמה, הושטתי את ידי מעליה

והנחתי את ספל הקפה שלה במחזיק הספלים.

"אני ממש לא מרוצה ממך ברגע זה," היא אמרה.

המרחק בינינו נטען בסוג של אנרגיה שהרגשתי בדרך כלל רגע

לפני קטטת ברים טובה. מסוכן, רווי אדרנלין. זה לא מצא חן בעיניי

במיוחד.

"כנסי כבר לטנדר הארור."

טרקתי את הדלת כשהיא הקדירה פנים, והעובדה שצייתה לי

נחשבה בעיניי לנס קטן.

"הכול טוב, נוקס?" באד ניקלבי קרא מפתח החנות לחומרי בניין השייכת לו. הוא לבש מה שלבש בדרך כלל: אוברול וחולצת טריקו של לד זפלין. הקוקו שטיפח מזה שלושים שנה נפל על גבו, דקיק ואפור, ובזכותו נראה כמו הקומיקאי האגדי ג'ורג' קרלין, רק שמן יותר ופחות מצחיק.

"הכול טוב," הרגעתי אותו.

מבטו נדד אל נעמי מבעד לשמשה הקדמית. "תקרא לי אם תזדקק לעזרה עם הגופה."

התיישבתי מאחורי ההגה והתנעתי את הרכב.

"יש עד שראה אותי נכנסת לטנדר, כך שבמקומך הייתי חושבת טוב-טוב לפני שהייתי רוצחת אותי בשלב זה," היא אמרה והצביעה על באד, שהמשיך להתבונן בנו.

נראה שלא שמעה את ההערה שלו.

"אני לא רוצח אותך," סיננתי. עדיין.

היא כבר נחגרה, וישבה בקרסוליים משוכלים. כפכף אחד תלה מעל בהונותיה כשטלטלה את כף רגלה. שתי ברכיה היו חבולות, והבחנתי בשריטה טרייה על אמתה הימנית. אמרתי לעצמי שאני לא רוצה לדעת ונסעתי לאחור. אני אזרוק אותה בתחנה – מתוך תקווה שעוד מספיק מוקדם לחמוק ממי שרציתי לחמוק ממנו – ואורדא שתקבל בחזרה את מכוניתה. אם יתמזל מזלי, אצליח לתפוס עוד שעת שינה אחת לפני שאצטרך להתחיל את היום באופן רשמי.

"אתה יודע," היא אמרה, "אם יש לאחד מאיתנו סיבה לכעוס, זו אני. אני לא מכירה אותך בכלל, ואתה כבר הספקת לצעוק עליי, לקחת ממני את הקפה שלי ולחטוף אותי פשוטו כמשמעו. לך אין שום סיבה לכעוס."

"אין לך שום מושג, יקירתי. יש לי המון סיבות להיות עצבני, וחלק גדול מהן קשור לאחותך הכלומניקית."

"טינה אולי לא הבנאדם הכי נחמד בעולם, אבל זה לא נותן לך זכות להיות כזה חזיר. היא עדיין אחותי," נעמי סיננה.

"לא הייתי מכנה את אחותך בתואר 'בנאדם'." טינה הייתה מפלצת מהמעלה הראשונה. היא גנבה. היא שיקרה. היא פתחה בקטטות

בברים. היא השתכרה יותר מדי. היא הסריחה. ואף אחד מלבד עצמה לא עניין אותה. והכול בגלל שהיא חשבה שכל העולם ואשתו חייבים לה.

"תקשיב, אני לא יודעת מי אתה. האנשים היחידים שיכולים לדבר עליה בצורה כזאת הם אני, ההורים שלנו ותלמידי תיכון אנדרסנטאון, מחזור 2003. ואולי גם הכבאים של אנדרסנטאון. אבל זה רק בגלל שהם הרוויחו את זה ביושר. אתה לא, ואני לא מוכנה שתוציא עליי את הבעיות שלך עם אחותי."

"מה שתגיד, אמרתי בשיניים חשוקות.

את שאר הדרך עשינו בדממה. תחנת משטרת נוקמאאוט הייתה במרחק כמה רחובות מרחוב מייין וחלקה מבנה אחד עם הספרייה העירונית. די היה במראה הזה כדי לגרום לעויות בשריר מתחת לעיני. במגרש החניה עמדו סנדר, ניידת משטרה ואופנוע הארלי. לא היה זכר לג'יפ של מפקד התחנה. תודה לאל על חסדים קטנים.

"קדימה. בואי נגמור עם זה."

"אתה לא צריך להיכנס איתי," נעמי התנשפה. היא בחנה את כוס הקפה הריקה שלה בעיני כלבלב.

הדפתי לעברה את כוס הקפה שממנה כמעט ולא לגמתי תוך כדי נהמה. "אני לוקח אותך לדלפק הקדמי, ומוודא שהמכונת שלך אצלם, כדי שלא אצטרך לראות אותך יותר בחיים."

"בסדר. אבל אני לא מתכוונת להודות לך."

לא טרחתי לענות מפני שהייתי עסוק מדי בדהירה לעבר דלת הכניסה והתעלמות מאותיות הזהב הגדולות שמעליה.

"בניין העירייה על שם נוקס מורגן."

העמדתי פנים שלא שמעתי אותה והנחתי לדלת הזכוכית להיסגר מאחוריי.

"האם יש עוד נוקס בעיירה הזו?" היא שאלה, פותחת את הדלת, נכנסת אחריי.

"לא," אמרתי, מקווה שזה ישים קץ לשאלות שממש לא רציתי לענות עליהן. הבניין היה חדש יחסית, עם זכוכית בכל מקום, מסדרונות רחבים וריח מוכר של צבע טרי.

"אז זה השם שלך שמרוח על הבניין?" היא לא הרפתה, שוב רצה כדי לא לפגור אחריי.
"אפשר להגיד." פתחתי עוד דלת מימין והחוויתי בפניה להיכנס פנימה.

המבנה בו שכנה משטרת נוקמאאוט נראה יותר כמו מתחם משרדים היפסטרי מאשר תחנת משטרה. כחולי המדים, שהתגאו כבונקר עם אורות הפלואורסנט המרצדים והקירות הטחובים והשטיח המוכתם משנים של עבריינים, כעסו על המעבר.

הכעס שלהם למראה הצבע הבוהק והריהוט המשרדי החדש היה הדבר היחיד שלא עורר את שנאתי למקום הזה.

שוטרי נוקמאאוט עשו כמיטב יכולתם לגלות מחדש את השורשים שלהם, עורמים מגדלים עצומים של תיקי חקירה על שולחנות נצרים מתכווננים וקולים את הקפה הזול מדי והחזק מדי 24/7. קופסה של דונאטס עבשים עמדה פתוחה על הדלפק וטביעות אצבעות מסוכרות הכתימו את המשטחים. אבל עד כה, שום דבר לא הרס את הבוהק הטהור של בניין נוקס מורגן המזוין.

סמל גרייב הופר עמד מאחורי הדלפק והוסיף חצי קילו סוכר לתוך הקפה שלו. כחבר מועדון אופנוענים שחזר בתשובה, הוא בילה עתה את ערבי אמצע השבוע כמאמן נבחרת הבייסבול של בתו ואת סופי השבוע בכיסוח הדשא. שלו ושל חמותו. אבל אחת לשנה, הוא אורז את אשתו על המושב האחורי של האופנוע, ושניהם רוכבים יחדיו על הכבישים הפתוחים כדי לחוות שוב את ימי הזוהר שלהם.

הוא ראה אותי ואת האורחת שלי וכמעט שפך את הקפה שלו על עצמו.

"מה קורה, נוקס?" גרייב שאל, עכשיו בוהה בגלוי בנעמי.
כל תושבי העיירה ידעו שניסיתי להימנע עד כמה שאפשר מקשר עם המשטרה. לא הסתרתי גם את העובדה שטינה הייתה מסוג הצרות שאני לא אסבול.

"זאת נעמי. התאומה של טינה," הסברתי. "היא רק הגיעה העירה, והיא אומרת שהמכונית שלה נגררה. היא כאן מאחור?"

למשטרת נוקמאאוט היו דברים רציניים יותר להתעסק בהם מאשר ענייני חניה, ולכן היא נתנה לתושבי המקום לחנות היכן שרצו, מתי שרצו, כל עוד זה לא היה ממש על המדרכה.

"אני עוד אחזור לעניין הזה של התאומות," גרייב הזהיר והצביע לעברנו בכפית שבה ערבב את הקפה. "אבל קודם כול, רק אני נמצא כאן הבוקר, ואני לא גררתי אף אחד." פאק. טמנתי את ידי בשיערי.

"אם אתה לא, אז יש לך מושג מי כן?" נעמי שאלה בתקווה. ברור. אני מגיע לזירה, מציל אותה ומביא אותה הנה, אבל גרייב הקשיש הוא זה שזוכה בחיוך ומילים מתוקות. גרייב, הבן-אלף, נפל לרגליה, מחייך אליה כאילו לא ראה מעולם ממתק נדיר כזה.

"טוב, בוואי נראה, טינ – כלומר, נעמי," גרייב פתח. "אם את שואלת אותי, יש כאן שתי אפשרויות. אחת, ששכחת איפה החנית את האוטו שלך. אבל בחורה כמוך בעיר כזאת קטנה, זה לא נראה לי סביר."

"לא, זה לא," היא הסכימה בחביבות, בלי להגיד לו שאין צורך להגיד את המובן מאליו.

"והשנייה, שמישהו גנב את המכונית שלך." ידעתי שהלך עליי ועל שעת השינה שלי.

"החניתי בדיוק לפני חנות חיות המחמד, מפני שהיא הייתה קרובה לבית הקפה שבו הייתי אמורה לפגוש את אחותי."

גרייב הגניב לעברי מבט, ואני הנהנתי. עדיף פשוט לגמור עם זה כבר, כמו להוריד פלסטר בבת אחת.

"אז טינה ידעה שאת מגיעה העירה, ידעה איפה תהיי?" הוא ביקש להבהיר.

נעמי לא קלטה מה הוא משדר. היא הנהנה, עיניה רחבות ומלאות תקווה. "כן. היא התקשרה אליי אתמול בערב. היא אמרה שהיא בצרות ושהיא מבקשת שאפגוש אותה בקפה רב בשעה שבע הבוקר."

"אז ככה, חומר," גרייב מלמל. "אני לא רוצה להשמיץ או משוה כזה, כמוכן. אבל האם ייתכן –"

"אחותך הכלבה גנבה לך את המכוננית," ציינתי. עיניה הירוקות-חומות של נעמי חתכו אותי. היא לא נראתה מתוקה או מלאת תקווה עכשיו. לא. היא נראתה כמו מישהי שרוצה לבצע עבירה. אולי אפילו יותר מכך.

"אני חושש שנוקס צודק," גרייב אמר. "אחותך עשתה צרות מהרגע שהיא הגיעה לעיירה לפני שנה. זו בטח לא המכוננית הראשונה שהיא סחבה."

נחיריה של נעמי התרחבו בעדינות. היא קירבה את הקפה שלי לפיה, שתתה ממנו בגמיעות נחושות ואז השליכה את הכוס הריקה לפח האשפה שעמד לצד הדלפק. "תודה שעזרת. אם תראה מכוננית וולוו כחולה שעליה מדבקה עם הכיתוב להיות נחמד לא עולה כסף, אודה לך אם תודיע לי."

אלוהים.

"אני לא מניח שיש לך יישומון בטלפון שבאמצעותו תוכלי לגלות איפה המכוננית שלך, אולי?" גרייב שאל.

היא הושיטה את ידה לעבר כיסה, ואז עצרה ועצמה את עיניה לרגע. "היה לי."

"אבל כבר לא?"

"אין לי טלפון. הטלפון שלי נהרס, אהה, אתמול בערב."

"זה בסדר, אני יכול להוציא קריאה לשוטרים כדי שיפקחו עין אם תתני לי את מספר לוחית הרישוי של המכוננית," גרייב אמר, הודף לעברה פיסת נייר ועט בניסיון לעזור.

היא לקחה אותם והחלה לרשום בכתב יד מסודר ומעוגל.

"את יכולה להשאיר גם את הפרטים שלך, איפה את מתאכסנת ודברים כאלה, כדי שאני או נאש נוכל לעדכן אותך."

השם גרם לי לחרוק שיניים.

"בשמחה," נעמי אמרה ונשמעה הכי לא.

"הו, אולי תוכלי להוסיף פרטים של בעל או של חבר?"

לטשתי בו מבט מצמית.

נעמי הנידה בראשה. "לא."

"אולי חברה או רעיה?" הוא ניסה שוב.

"אני רווקה," היא אמרה, ונשמעה לא בטוחה בעצמה, מספיק כדי לעורר את סקרנותי.

"מה את אומרת. גם מפקד התחנה שלנו," גרייב אמר, תמים ככל שיכול להישמע אופנוען בגובה מטר שמונים וחמישה עם גיליון הרשעות.

"אנחנו יכולים לחזור לחלק שבו אתה אומר לנעמי שתהיה איתה בקשר אם תמצא את המכונת שלה, אפילו שכולנו יודעים שלא," סיננתי.

"טוב, לא עם היחס הזה, זה בטוח," היא נזפה. זו הפעם האחרונה שאני יוצא להציל מישהו. זה לא מתפקידי. זו לא אחריותי. ועכשיו זה כבר עולה לי בשעות שינה. "כמה זמן תהיי בעיר?" הוא שאל כשנעמי שרבטה את פרטיה על הדף.

"רק עד שאמצא את אחותי וארצח אותה," היא אמרה, מחזירה את מכסה העט למקומו ומעבירה לו את הדף. "תודה רבה על העזרה, סמל."

"שמחתי לעזור."

היא נפנתה להביט בי. הבטנו זה בזו לרגע. "נוקס." "נעמי."

ומייד לאחר מכן היא יצאה מהתחנה. "איך שתי אחיות יכולות להיראות בדיוק אותו הדבר ושלא יהיה ביניהן שום דבר משותף?" גרייב תהה.

"אני לא רוצה לדעת," אמרתי בכנות ופניתי לצאת בעקבותיה. מצאתי אותה צועדת הלוך ושוב וממלמלת לעצמה לפני רמפת כיסאות הגלגלים.

"מה התוכנית שלך?" שאלתי בהשלמה. היא הביטה בי בשפתיים משורכבות. "תוכנית?" היא חזרה אחריי, קולה נסדק.

הרגשתי את תגובת 'הילחם או ברח' מתעוררת בי. אני שונא בכי בעיקר בכי מהסוג הנשי. אישה בוכה גורמת לי להרגיש כאילו אני נקרע לגזרים מבפנים החוצה, זה נשק שלעולם לא אחשוף ברכים.

"אל תבכי," פקדתי.

עינייה היו לחות. "לבכות? אני לא עומדת לבכות."

היא הייתה שקרנית עלובה.

"אל תבכי. זו רק מכונית, והיא סתם חתיכת זבל. לא שווה שתבכי

בגללה."

היא מצמצצה במהירות ולא ידעתי אם היא עומדת לבכות או לצרוח עליי שוב. אבל היא הפתיעה אותי ולא עשתה לא את זה ולא את זה. היא זקפה את קומתה והנהגה. "אתה צודק. זו רק מכונית. אני יכולה להשיג כרטיסי אשראי חדשים, תיק חדש ועוד אריזות של רוטב בטעם חרדל-דבש."

"תגידי לי לאן את צריכה להגיע, ואני אקח אותך. תוכלי לשכור

מכונית ולצאת לדרך." הצבעתי באגודלי על הטנדר שלי.

היא כחנה את הרחוב שוב, בטח קיוותה שאיזה גיבור בחליפה

ועניבה יופיע. כשזה לא קרה, היא נאנחה. "יש לי חדר במוטל."

היה רק מוטל אחד בעיירה. חור תחת חדר-קומתי עם דירוג של

כוכב אחד, שלא היה ראוי לשם רשמי. התרשמתי מהעובדה שהיא

לקחה בו חדר, ממש.

חזרנו יחד לטנדר שלי בדממה. כתפה נגעה בזרועי והרגשתי כאילו

עורי מתלהט. שוב פתחתי בפניה את הדלת. לא מפני שאני ג'נטלמן,

אלא מפני שאיזה חלק קצת מעוות בתוכי אהב את הקרבה אליה.

חיכיתי עד שנחגרה לפני שסגרתי את הדלת והקפתי את הטנדר.

"אריזות רוטב בטעם חרדל-דבש?"

היא הביטה בי כשהתיישבתי מאחורי ההגה. "שמעת על הבחור

הזה שהחליק עם המכונית ועבר דרך מעקה בטיחות בחורף לפני כמה

שנים?"

זה נשמע מוכר באופן מעורפל.

"הוא לא אכל שום דבר פרט לשקיות קטשופ במשך שלושה ימים."

"את מתכוונת לעבור דרך מעקה בטיחות?"

"לא, אבל אני מעדיפה להיות ערוכה לכל מצב. ואני לא אוהבת

קטשופ."

פושעת בגובה דשא

נעמי

"באיזה חדר את מתאכסנת?" נוקס שאל. גיליתי שכבר הגענו למוטל.
 "למה?" שאלתי בחשד.

הוא שאף באיטיות כאילו עליתי לו כבר על כל העצבים. "כדי
 שאוכל להוריד אותך ליד החדר שלך."
 אהה. "תשע."

"את משאירה את החדר שלך פתוח?" הוא שאל מקץ שנייה, פיו
 מכווץ.

"כן. ככה עושים את זה בלונג איילנד," עניתי בלי חיוך. "ככה
 אנחנו מראים לשכנים שלנו שאנחנו בוטחים בהם."

הוא שלח לעברי עוד אחד מאותם מבטים זועפים וארוכים שלו.
 "לא. כמובן שלא השארתי את הדלת פתוחה. סגרתי ונעלתי
 אותה."

הוא הצביע לעבר דלת מספר תשע.
 הדלת שלי הייתה פתוחה לרווחה.
 "הו."

הוא העמיד את הטנדר במרכז מגרש החניה במהירות גבוהה
 מהנחוץ. "תישארי כאן."

מצמצתי כשהוא יצא מהרכב וצעד לעבר החדר שלי.
 עיניי העייפות עקבו אחרי נוף הג'ינס המשופשף הצמוד לתחת
 המרהיב, כשהוא צעד לעבר הדלת שלי. מהופנטת למשך כמה צעדים
 ארוכים, לקח לי רגע לזהות אחד להיזכר במה בדיוק השארתי בחדר

ההוא ועד כמה אני לא רוצה שדווקא נוקס, מכול האנשים בעולם, יראה את זה.

"עצור!" זינקתי מתוך הטנדר ורצתי אחריו, אבל הוא לא עצר ואפילו לא האט.

הגברתי את המהירות במאמץ של הרגע האחרון וחסמתי לו את הדרך. הוא המשיך ישר לתוך היד שהצבתי בדרכו.

"תעיפי את התחת שלך ממני, נעמי," הוא פקד. כשלא נעניתי לו, הוא הצמיד יד לבטן שלי והוליך אותי לאחור עד שניצבתי לפני חדר מספר 8.

לא ידעתי מה זה אומר עליי שאהבתי את מגע ידו שם. "אתה לא חייב להיכנס לשם," התעקשתי. "אני בטוחה שזו פשוט המנקה."

"זה נראה לך כמו מקום שמספק שירותי ניקיון?" היה משהו בדבריו. זה נראה כמו מוטל שצריך לחלק זריקות נגד סטנוס במקום בקבוקוני שמפו זעירים.

"חכי כאן," הוא אמר, ואז שב לצעוד לעבר הדלת הפתוחה של החדר שלי.

"שיט," לחשתי כשהוא הרף את הדלת עד הסוף. חיכיתי שתי שניות בדיוק לפני שנכנסתי אחריו.

החדר היה מכוער, וגם זה בלשון המעטה, עוד כשנרשמתי במוטל לפני פחות משעה.

הטפט החום-כתמתם התקלף בפסים ארוכים. השטיח היה בצבע ירוק כהה ונדמה היה כי נוצר מהצד המחוספס יותר של ספוג כלים. כלי חדר הרחצה היו בצבע ורוד בוהק, ובמקלחת חסרו כמה אריחים. אבל זו הייתה האפשרות היחידה ברדיוס של עשרים קילומטרים, ושיערתי שאוכל להסתדר לילה או שניים בתנאים קשים. אז עוד חשבתי, כמה נורא זה יכול להיות?

נראה שזה יכול להיות בהחלט די נורא. מהרגע שבו נרשמתי בקבלה, אחסנתי את המזוודה שלי, חיברתי את מטען המחשב שלי ויצאתי לפגישה עם טינה, מישהו פרץ לחדר והפך אותו.

המזוודה הייתה זרוקה על הרצפה, חלק מתוכנה היה שפוך על השטיח.

מגירות השידה נמשכו החוצה, דלתות הארון הושארו פתוחות. המחשב הנייד שלי נעלם. גם נרתיק המזומנים הנרכס שהסתרתי במזוודה שלי.

"פראיירית" נכתב באותיות ענק על מראת חדר הרחצה בשפתון האהוב עליי ביותר. באופן אירוני, הדבר היחיד שלא רציתי שהוויקינג הזעפן יראה, הדבר שהיה שווה יותר מכל שאר הדברים האחרים שנגנבו, נותר עדיין מקומט בערמה בפניה.

גרוע מכול, העבריינית ישבה על המיטה, לרגליה זוג נעלי התעמלות מלוכלכות, בתוך פלונטר של סדינים. היא צפתה בסרט אסונות טבע. לא הצטיינתי בניחוש גיל, אבל הייתי מוכנה לנחש שהיא משהו בין ילדה לכמעט מתבגרת.

"היי, וויי", נוקס אמר בקול קודר.

הילדה הסבה את עיניה הכחולות ממסך הטלוויזיה ונעצה אותן בו לפני שהשיבה אותן לטלוויזיה. "היי, נוקס."

זו הייתה עיירה קטנה. סבירות גדולה שהרגזן של העיירה והעבריינית הצעירה שבה יכירו זה את זה.

"בסדר, תראי," אמרתי ועקפתי את נוקס כדי להתייבב לפני הדבר שבפניה שבאמת לא רציתי להסביר. "אני לא יודעת אם חוקי העסקת ילדים שונים בוורג'יניה. אבל ביקשתי כרית נוספת, לא להישדד בידי פושעת זעירה."

הילדה נעצה בי מבט.

"איפה אימא שלך?" נוקס שאל, מתעלם ממני.

עוד משיכת כתף. "איננה, היא אמרה. "מי החברה שלך?"

"דודה נעמי בשבילך."

לא נראה שהתרשמה. מצד שני, אני בוודאות נראיתי כאילו מישהו ירה אותי מתוך לוע של תותח לעבר חומת לבנים.

"דודה?" חזרתי אחריו ונענעתי בראשי מתוך תקווה שאיכשהו זה יתקן את השמיצה שלי. עוד עלה כותרת נבול נפל ממה שנתר מהתסרוקת החרבה שלי והתעופף לעבר הרצפה.

"חשבתי שאת מתה," הילדה אמרה ובחנה אותי בעניין מעורפל.

"תסרוקת נחמדה."

"דודה?" אמרתי שוב.

נוקס נפנה אליי. "ווייליי היא הבת של טינה," נוקס הסביר באיטיות.

"טינה," חזרתי כמו תוכי בקול סדוק.

"נראה שאחותך גנבה לך דברים," הוא ציין.

"היא אמרה שהרוב חרא," הילדה אמרה.

מצמצמתי במהירות. לא רק שאחותי גנבה לי את המכונית, אלא שהיא גם פרצה לחדר המוטל שלי, הפכה אותו והשאירה בו אחיינית שלא ידעתי על קיומה.

"היא בסדר?" ווייליי שאלה, לא מסירה את עיניה מסופת טורנרדו שהתרחשה על המסך הקטן.

כנראה ש"היא" הייתה אני. ולא הייתי בסדר, באופן חד־משמעי.

הרמתי כרית מהמיטה. "תסלחו לי רגע, בבקשה?" צייצתי.

בלי לחכות לתשובה, לקחתי את עצמי החוצה, אל השמש הקופחת של וירג'יניה. ציפורים צייצו. שני אופנוענים חלפו ליד, המנועים שלהם מחרישי אוזניים. ברחוב, זוג מבוגר יצא מתוך סטנדר ופנה לעבר הדיינר לארוחת בוקר.

איך למצב יש את החוצפה להיראות נורמלי כל כך כשאצלי הכול הלך לעזאזל?

הצמדתי את הכרית לפניי ושחררתי את הצרחה שנבנתה בתוכי.

מחשבות הסתחררו במוחי כמו תוכנית סחיטה במכונת כביסה מחוזקת טורבו. ורנר צדק. אנשים לא משתנים. אחותי הייתה ונתרה כנאדם נורא, ואני המשכתי להיות תמימה מספיק כדי ליפול במלכודות השקרים שלה. המכונית שלי נעלמה יחד עם התיק שלי והמחשב הנייד שלי. שלא לדבר על הכסף שהבאתי לטינה. נכון לאתמול בלילה, נשארתי ללא עבודה. ולא הייתי בדרכי לפריז, כפי שתכננתי לעשות לפני עשרים וארבע שעות בלבד. המשפחה שלי וחבריי חשבו שיצאתי מדעתי הארורה. השפתון האהוב עליי ביותר נהרס על מראת המקלחת. והייתה לי אחיינית שאת כל ילדותה החמצתי.

שאפתי עוד נשימה פנימה ופלטתי צרחה אחת אחרונה על כל מקרה שלא יהיה לפני שהורדתי מפניי את הכרית.

"בסדר. את מסוגלת להתמודד עם זה. את תצליחי לתקן את זה."
 "גמרת לעודד את עצמך?"
 הסתובבתי וראיתי שנוקס עומד כשהוא נשען על המשקוף, זרועותיו המקועקעות משולבות על חזהו הרחב.
 "כן," אמרתי והרמתי את כתפיי. "בת כמה היא?"
 "אחת-עשרה."
 מהנהנת, דחפתי לעברו את הכרית וצערתי בחזרה לחדר.
 "אז, ווייליי," פתחתי.
 היה דמיון באף הסולד, בגומה בסנטר. היו לה רגליים דקיקות כפי שהיו לאימה ולי בגיל זה.
 "אז, דודה נעמי."
 "אימא שלך אמרה לך מתי היא תשוב?"
 "לא."
 "איפה את ואימא שלך גרות, חמודה?" שאלתי.
 אולי טינה שם, עוברת על השלל שלה, שוקלת מה שווה לשמור ומה היא תרצה להרוס רק בשביל הכיף.
 "בהילסייד אייקרס," היא ענתה, מטה את ראשה ומביטה מאחוריי כדי להיטיב לראות את הטורנדו שהעיף פרות על המסך.
 "אני צריך אותך לרגע," נוקס הכריז ונד בראשו לעבר הדלת.
 נראה שזמן היה לי בשפע. זמן בשפע בלי לדעת איך למלא אותו. מה יהיה הצעד הבא שלי. בלי רשימת מטלות שתכמת ותארגן את עולמי על פי נושאים מסודרים כמו שצריך. רק משבר, על גבי בלגן, על גבי שריפה בשדה קוצים.
 "בטח," אמרתי, נשמעת היסטורית אבל רק קצת.
 הוא חיכה עד שחלפתי על פניו לפני שיצא בעקבותיי. כשעצרת, הוא המשיך לצעוד לעבר מכונת משקאות עלובה מחוץ למשרד הקבלה.
 "אתה באמת רוצה שאקנה לך משקה ברגע זה?" שאלתי, משתוממת.
 "לא. אני מנסה להתרחק כדי שהילדה, שלא יודעת שנטשו אותה, לא תשמע אותנו," הוא סינן.

הלכתי אחריו. "אולי טינה מתכוונת לחזור", אמרתי. הוא עצר ופנה אליי. "וויי אומרת שטינה לא אמרה לה שום דבר. רק שהיא צריכה לטפל במשהו ושהיא לא תחזור בזמן הקרוב." לא תחזור בזמן הקרוב? מה זה צריך להיות ביקום של טינה? סוף שבוע? שבוע? חודש?

"הו, אלוהים. ההורים שלי." זה יהרוס אותם. כאילו שמה שעשיתי אתמול לא הכעיס אותם מספיק. אתמול, כשהייתי על הכביש המהיר בפנסילבניה, הצלחתי להרגיע אותם ולהבטיח שאני לא עוברת איזה משבר אמצע־החיים. ואילצתי אותם להבטיח שלא ישנו את תוכניותיהם בגללי. הם יצאו להפלגה בת שלושה שבועות בים התיכון הבוקר. החופשה הבינלאומית הגדולה הראשונה שאליה יצאו אי פעם יחד.

לא רציתי שהבעיות שלי או הכישלון של טינה יהרסו אותה. "מה את מתכוונת לעשות עם הילדה הזו?" נוקס נד בראשו לעבר הדלת הפתוחה.

"למה אתה מתכוון?"

"נעמי, כשהשוטרים יגלו שטינה נעלמה והשאירה מאחור את ווייליי, הם יזרקו אותה ישר לאומנה." הנדתי בראשי. "אני קרובת המשפחה הקרובה ביותר שלה שהיא לא עבריינית. אני אחראית לה." ממש כמו כל הבלגנים האחרים של טינה מאז שמלאו לנו שמונה־עשרה.

הוא הביט בי במבט קשה וארוך. "בלי שאלות?"

"היא האחיינית שלי." חוץ מזה, הרי לא הייתי עסוקה במיוחד ברגע זה. בעצם, לא היה לי מה לעשות בכלל. לראשונה בחיי, לא הייתה לי תוכנית.

וזה הפחיד אותי עד מוות.

"אחיינית", הוא אמר בבזו כאילו ההצדקה שלי אינה מבוססת דייה.

"תקשיב. תודה לך, נוקס, על כל הצעקות והטרמפים והקפה. אבל כמו שאתה רואה, אני שולטת במצב. אז נראה לי שעדיף שתחזור למערה שממנה זחלת הבוקר."

"אני לא הולך לשום מקום."

שוב חזרנו למאבק המבטים, הרממה בינינו טעונה. הפעם הוא קטע אותה ראשון.

"תפסיקי לנסות להרוויח זמן, פרח. מה את מתכוונת לעשות?"
"פרח?"

הוא הושיט את ידו ובשתי אצבעות קטף עלה כותרת מתוך שיערי. הדפתי את ידו והתרחקתי כצעד ממנו כדי שאוכל לחשוב. "בסדר. קודם כול אני צריכה ל..." ודאי שלא להתקשר להורים שלי. לא כל שכן לערב את המשטרה – שוב – אם ניתן להימנע מכך. אולי טינה תופיע עוד שעה? אולי הדבר הראשון שאני צריכה זה למצוא עוד קפה.

"תתקשרי למשטרה ותדווחי על הפריצה ועל נטישת הילדה,"
נוקס אמר.

"היא אחותי. חוץ מזה, אולי היא תופיע עוד שעה?"
"היא גנבה את המכונית שלך ונטשה את הבת שלה. לא מגיע לה שתוותר לה."

הדוב האנושי הזעפן עם הקעקועים צדק. זה ממש לא מצא חן בעיניי.

"אוף! בסדר. טוב. תן לי לחשוב. אני יכולה לשאול את הטלפון שלך?"

הוא עמד שם ובהה בי בלי לזוז.
"אלוהים אדירים. אני לא מתכוונת לגנוב אותו. אני פשוט צריכה להתקשר רגע."

הוא נאנח בסבל נוראי, הכניס את ידו לכיסו והוציא את הטלפון שלו.

"תודה," אמרתי בהדגשה ואז הלכתי בצעדים נחרצים לחדר המוטל שלי. ווייליי עדיין צפתה בסרט שלה, עכשיו כשידיה תחובות מאחורי ראשה.

חיטטתי במזוודה שלי כדי למצוא פנקס ושבתי החוצה.

"יש לך פנקס עם מספרי טלפון?"

נוקס הציץ מעבר לכתפי.

"מה את רוצה, לעזאזל?"
קולה של אחותי הצליח תמיד לגרום לי להתפתל עמוק בפנים.
"ראשית, ההסבר, "סיננתי. "איפה את?"
"איפה את?" היא חיקתה אותי בקול גבוה, כמו בחבובות, שתמיד
שנאתי.

שמעתי נשיפה ארוכה.
"את מעשנת במכונית שלי?"
"נראה שעכשיו זו המכונית שלי."
"את יודעת מה? תשכחי מהמכונית. אנחנו צריכות לדבר על דברים
שובים יותר. יש לך בת! בת שאותה נטשת בחדר במוטל."
"אני צריכה לעשות כל מיני דברים. אני לא יכולה לתת לילדה
לעכב אותי בזמן הקרוב. משהו גדול מתבשל אצלי. למה נראה לך
שקראתי לה ווייליי?*" חשבתי שהיא תוכל להיות קצת עם הדודה
הצדיקה שלה עד שאחזור."

כעסתי כל כך שלא הצלחתי להוציא מילים מובנות מפִּי.
נוקס חטף ממני את הטלפון. "תקשיבי ותקשיבי לי טוב, טינה. יש
לך בדיוק שלושים דקות לחזור הנה, אחרת אני מתקשר למשטרה."
ראיתי כיצד פניו מתקשים עוד יותר, כיצד לסתו מתהדקת עוד
יותר, כיצד נחשפים השקעים הקטנים מתחת לעצמות לחייו. עיניו
הפכו קרות כל כך שרעדתי.

"כמו תמיד, את ממש מטומטמת," הוא אמר. "אבל תזכרי,
כשתיעצרי בפעם הבאה על ידי המשטרה, יהיו נגדך צווי מעצר. זה
אומר שתיוזקי לכלא, ואני לא חושב שמישהו ירוץ לשחרר אותך
בערבות."

הוא שתק לרגע ואז אמר, "כן. תזדייני גם את."
הוא קילל שוב והוריד את הטלפון.
"איך בדיוק אתה ואחותי מכירים זה את זה?" תהיתי בקול.
"טינה תמיד הייתה קוץ בתחת של כולם מאז שהופיעה כאן לפני
שנה. תמיד חיפשה דרך להרוויח כסף בלי להתאמץ. ניסתה כמה

פעמים להוציא כסף מאנשים עם תרגיל ה'נפילתי נפגעת' בבתי עסק שונים בעיר, לרבות אצל החבר שלך ג'סטס. בכל פעם שהצליחה לשים יד על קצת כסף, היא השתכרה ועשתה בלגנים בכל העיירה. עבירות קטנות. השחתת רכוש." כן, נשמע כמו אחותי.

"מה היא אמרה?" שאלתי, אפילו שלא רציתי תשובה. "היא אמרה שהיא לא שמה קצוץ אם נקרא למשטרה. היא לא חוזרת."

"זה מה שהיא אמרה?" תמיד רציתי ילדים. אבל לא בצורה כזו. לא ילדה שתופיע פתאום לקראת גיל ההתבגרות, כשהשנים המכריעות בחייה כבר חלפו.

"היא אמרה שהיא תחזור כשיתחשק לה," הוא אמר והצביע באגודלו לעבר הטלפון שלו.

יש דברים שאף פעם לא משתנים. אחותי תמיד קבעה את החוקים של עצמה. כתינוקת, היא ישנה במשך שעות היום והייתה ערה כל הלילה. כפועטה, היא נזרקה משלושה מעונות יום בגלל נשיכות. וברגע שהגענו לגיל בית ספר, טוב, זה כבר היה סיפור אחר לגמרי. "מה אתה עושה?" שאלתי את נוקס כשהוא הצמיד את הטלפון לאוזנו.

"הדבר האחרון שאני רוצה," הוא אמר.

"קונה כרטיסים לבלט?" ניסיתי.

הוא לא ענה, רק יצא אל מגרש החניה בכתפיים נוקשות. לא יכולתי לשמוע בדיוק מה הוא אמר, אבל היו שם הרבה לך תזדיין ועוד נשק לי בתחת.

הוספתי 'נימוסי טלפון' לרשימת הדברים ההולכת ומתארכת שנוקס מורגן אינו מצטיין בהם.

הוא חזר כשעל פניו הבעה כעוסה עוד יותר. מתעלם ממני, הוא הוציא ארנק ושלה מתוכו כמה שטרות, ואז דחף אותם לתוך מכונת המשקאות.

"מה את רוצה?" הוא הפטיר.

"אהה. מים, בבקשה."

הוא לחץ חזק מכפי שהיה נחוץ לדעתי על כמה מקשים. ובקבוק מים ושתי פחיות Yellow Lightning נפלו לתחתית המכונה. "קחי." הוא דחף לעברי את המים ופנה לעבר החדר. "אהה. תודה?" קראתי אחריו.

שקלתי במשך כשלושים שניות אם אני צריכה פשוט ללכת עד שאגלה מציאות חדשה שתהיה פחות נוראה. אבל זה היה סתם תרגיל היפותטי. לא היה שמץ של סיכוי שאעזוב. הוטלה עליי אחריות חדשה. ועם האחריות הזו תבוא תחושת תכלית חדשה. מן הסתם. חזרתי לחדר ומצאתי את נוקס בוחן את המנעול שבדלת. "בלי טיפת עידון," הוא התלונן.

"אמרתי לה שהיא הייתה צריכה לפרוץ אותו," וויילי אמרה, פותחת את פחית המשקה שלה.

"השעה עוד לא שמונה בבוקר, ונתת לה משקה קל," סיננתי לעבר נוקס כשחזרתי לעמדת הזקיף שלי לפני הערמה בפינה. הוא התבונן בי, ואז מעבר לי. עצבנית, פרשתי את זרועותיי בניסיון לחסום את המראה.

"זה סוג של מפת שולחן?" הוא שאל, מציץ מאחוריי. "שמלת כלה," וויילי הכריזה. "אימא אמרה שהיא מכוערת תחת." "כן, טוב, טינה לא הייתה מזהה טעם טוב גם אם היו מחטיפים לה על הראש בתיק בירקין," אמרתי, מתגוננת.

"האם השמלה הזאת אומרת שיש לי דוד באיזה מקום?" היא שאלה, ונדה לעבר ערמת התחרה והתחתונית, שפעם גרמה לי להרגיש כמו נסיכה מהאגדות אבל עכשיו גרמה לי להרגיש כמו מטומטמת. "לא," אמרתי בנחישות.

גבותיו של נוקס התרוממו מעט. "פשוט החלטת לקחת שמלת כלה למסע בדרכים?"

"אני לא מבינה מה זה עניינך," אמרתי לו. "לפי התסרוקת שלה, היא הייתה בדרך למקום מפואר," וויילי אמרה בהרהור, בוחנת אותי.

"זה באמת נראה ככה, וויי," נוקס הסכים, משלב את זרועותיו על חזהו, נראה משועשע.

לא מצא חן בעיניי איך ששניהם חברו נגדי.
 "אולי נתעסק קצת פחות בשיער ובשמלה שלי וקצת יותר בצעד
 הבא שלנו", הצעתי. "ווייליי, אימא שלך אמרה משהו בקשר למקום
 שאליו היא נוסעת?"

עינייה של הילדה התבייתו בחזרה על המסך. היא משכה בכתפיה
 הדקיקות. "לא יודעת. היא רק אמרה שמעכשיו אני הבעיה שלך."
 לא ידעתי איך להגיב לזה. למרבה המזל, לא הייתי צריכה להגיב
 מפני שנקישה מהירה על הדלת גרמה לשלושתנו להביט בדלת
 הפתוחה.

הגבר שעמד שם גרם לי לשאוף אוויר. נוקמאאוט בהחלט הצמיחה
 גברים שווים. הוא לבש מדים כחולים כהים ללא רכב עם תג מבריק
 מאוד. על לחייו שכבת זיפים שהדגישה לסת חזקה. כתפיו וחזהו היו
 רחבים, אגנו ומותניו צרים. שיערו היה כמעט בלונדיני. היה בעיניו
 משהו מוכר.

"נוקס", הוא אמר.

"נאש." נימת קולו הייתה קרה כעיניו.

"היי, וויי", השווה החדש אמר.

ווייליי נדה בראשה לעבר הגבר. "צ'יף."

עיניו נעו לעברי.

"התקשרת למשטרה?" צייצתי אל נוקס. אחותי הייתה אדם נורא,
 ואני ללא ספק אבהיר לה את זה. אבל להתקשר למשטרה נשמע סופי
 כל כך.

"את לא נשארתי כאן"

נעמי

"את בטח נעמי," השוטר אמר.

נראה שהייתי באמצע התקף חרדה, אבל די אהבתי את האופן שבו הוא ביטא את שמי בצורה ידידותית.

נראה שנוקס לא אהב את זה מפני שהוא התייצב לפתע לפניי, שותל את רגליו בפישוק רחב, זרועותיו שלובות.

"אכן," אמרתי, מציצה מעבר לנוקס. הגולם לא זז כשדחקתי בגבו.

הגבר הביט בנוקס, ומה שראה שם גרם לו לחייך.

"אני מפקד המשטרה כאן, אבל את יכולה לקרוא לי נאש. ממש נעים להכיר אותך, נעמי. אני מצטער שזה בנסיבות אלו. אפשר לשאול אותך כמה שאלות?"

"הו, בסדר," אמרתי, לפתע מייחלת שהייתי יכולה למצוא רגע לשטוף פנים ולסדר את השיער שלי. בטח נראיתי כמו שושבינת זומבי שיצאה מדעתה.

"למה שלא נשוחח לנו במגרש החניה," נאש אמר בהטיית ראש. תשומת ליבה של וויילי הייתה נתונה שוב לסרט בעודה לוגמת סוכר ירוק בטעם ליים.

"בטח." צעדתי אחריו החוצה והופתעתי כשנוקס הצטרף אלינו. הוא ניגש ישירות לג'יפ של נאש, שעל דופןו נכתב משטרת נוקמאאוט, ונשען בעוינות על מכסה המנוע.

"אתה לא נחוץ לחלק הזה," נאש אמר לו.

נוקס חשף את שיניו. "אם תרצה שאעזוב, תצטרך להכריח אותי."

"אני מצטערת. הוא מתנהג ככה כל הבוקר, " הסברתי לנאש.
 "מתוקה, הוא ככה כל חייו, " הצ'יף הרחיב.
 לא הבנתי עד שהם הפנו מבטים זהים זה לעבר זה. "אתם אחים,
 נכון?"

"די, באמת?" נוקס מלמל.
 "קלטת, " נאש אמר והפנה אליי חיוך זוהר. "אני האח הטוב."
 "תעשה כבר את העבודה המזורגגת שלך, " נוקס אמר.
 "הו, עכשיו אתה רוצה שאעשה את העבודה שלי. אפשר להבין
 למה זה יכול לבלבל אותי כי –"
 "רבתיי, " התערבתי. המצב הידרדר במהירות עצומה. לא היה לי
 כוח לנטרל את המתח בין האחים, והיו לנו דאגות גדולות יותר. "אני
 לא רוצה להתערב כאן. אבל אפשר להגיע לקטע שעוסק באחותי?"
 הצעתי.

"נדמה לי שזה רעיון מעולה, נעמי, " נאש אמר, וקרץ כשהוציא
 את הפנקס שלו.
 נוקס נהם.

"אני אקח ממך תצהיר, ואז נחשוב מה צריך להיות הצעד הבא
 שלנו."

גבר עם תוכנית וחיוך. הוא ללא ספק הרבה יותר נחמד מאח שלו.

***

"אתה טוען שאני יכולה פשוט לקחת בעלות על בן אדם אחר?"
 ביקשתי להבהיר לאחר כמה רגעים. באמת שזנקקתי לעוד קפה.
 כישורי החשיבה שלי התפוגגו במהירות.

"טוב, לא הייתי מייעץ לך להתייחס לזה כאל 'לקיחת בעלות'.
 אבל בווירג'יניה, טיפול בתוך המשפחה הוא דרך להשאיר ילדים עם
 בן משפחה כאפוטרופוס כאשר אין דרך להשאיר אותם עם הוריהם."
 יכול להיות שדמיינתי את זה, אבל חשבתי שראיתי מבט זהיר
 חולף בין האחים.

"אז אני אהפוך לאפוטרופסית של ווייליי?"

הדברים קרו מהר כל כך. רק לפני רגע עמדתי להתחתן. עכשיו אני אחראית על החלטות בנוגע לעתידה של זרה בת אחת-עשרה. נאש העביר יד בשיערו הסמיך. "זמנית. את ללא ספק אדם בוגר בריא ויציב."

"מה יקרה אם אני לא?" היססתי.

"בית המשפט לנוער ישכן את ווייליי בבית אומנה. אם תוכלי להישאר בעיר במשך כמה שבועות בזמן שננסה להסדיר את זה, לחוק לא תהיה בעיה להשאיר את ווייליי בידייך. אם הכול יסתדר, תוכלי אפילו להפוך את זה להסדר של קבע."

"בסדר." ניגבתי את ידיי בעצבנות באחורי מכנסיי הקצרים. "איזה דברים אנחנו צריכים להסדיר?" שאלתי.

"בעיקר מה אחותך זוממת ואיך זה ישפיע על האפוטרופוסות."

"אני בצרות רצינות. אני זקוקה לכסף, נעמי."

נשכתי את שפתי. "היא התקשרה אליי אתמול. אמרה שהיא זקוקה לעזרה ורצתה שאביא לה כסף מזומן. אתה חושב שהיא בסכנה פיזית?"

"מה דעתך על זה – את תדאגי לווייליי ותשאירי לי את הדאגה לאחותך," נאש ייעץ.

הערכת את הכוונה, אבל ידעתי מניסיון שאם את רוצה שמהו יעשה כמו שצריך את צריכה לעשות אותו בעצמך.

"הבאת לה כסף מזומן?" נוקס שאל, מתבונן בי.

השפלתי את עיניי לכפות רגליי, מרגישה מטומטמת ונבוכה. ידעתי שלא הייתי צריכה לעשות את זה. "כן."

"היא קיבלה את הכסף?"

התמקדתי בפניו של נאש מפני שהם היו ידידותיות יותר. "חשבת שנהגתי בחוכמה. חצי מהסכום היה במכונת ואת השאר השארתי במזוודה שלי."

על פניו של נאש הייתה הבעה אוהדת. נוקס, מנגד, רטן משהו לא מובן.

"טוב, אני מניחה שכדאי שאחזור פנימה ואציג את עצמי כמו שצריך בפני האחיינית שלי," אמרתי. "אני מבקשת שתעדכן אותי."

"את לא נשאתת כאן."

ההכרזה הזו יצאה מפיו של נוקס.

הרמתי את ידי באוויר. "אם הנוכחות שלי מטרידה אותך עד כדי

כך, אז למה שלא תצא לחופשה ארוכה?"

אם מבטים היו יכולים להרתיח דם, דמי היה הופך ללבה.

"את לא נשאתת כאן," הוא חזר. הפעם הוא הצביע על הדלת

הרעועה עם המנעול השבור.

הו. זה.

"אני בטוחה שאצליח למצוא פתרון," אמרתי בנימה מעוררת.

"צ'יף –"

"תקראי לי נאש," הוא התעקש שוב.

נוקס נראה כמי שרוצה לדחוף את ראשו של אחיו דרך הדלת

ההרוסה.

"נאש," אמרתי והפעלתי את כל הקסם שלי. "אתה יודע איפה

וויילי ואני נוכל להתאכסן במשך כמה לילות?"

נוקס הוציא את הטלפון שלו ולטש עיניים במסך בזמן שאצבעותיו

נעו עליו בתוקפנות.

"אני יכול לקחת את שתיכן לבית של טינה. הוא לא בדיוק חמים,

אבל זה לא מאוד סביר שהיא תפרוץ לשם ותהרוס את החפצים שלה,"

הוא אמר.

נוקס החזיר את הטלפון שלו לכיסו. מבטו נעוץ בי, והיה משהו

זחוח בהבעתו שגרם לי עצבנות לא סבירה.

"זה כל כך נחמד מצידך. אני לא יכולה לומר לך עד כמה אני

מעריכה את זה," אמרתי לנאש. "אני בטוחה שלנוקס יש דברים טובים

יותר לעשות מאשר לבלות עוד זמן בחברתי."

"התענוג כולו שלי," נאש התעקש.

"אני רק אארוז את מה שנשאר מהחפצים שלי ואגיד לוויילי לאן

אנחנו עוברות," החלטתי והתחלתי לצעוד לעבר החדר.

נהמה רועמת קטעה את ההקלה שחשתי, כיוון שסוף־סוף אשתחרר

מנוקס בעל הקעקועים ורע המזג.

אופנוע, עליו רוכב גבר בגודל של דוב לפני תרדמת החורף, טס

במורד הרחוב במהירות שוודאי עלתה על המהירות המותרת על פי חוק.

"לעזאזל, זה הרווי, " נאש הפטיר.

"אז אני חושב שכדאי שתצא לדרוף אחריהם, " נוקס אמר ועדיין נראה זחוח.

נאש נופף באצבע בכיוון אחיו. "אתה ואני נדבר אחר כך, " הוא הבטיח ולא נראה מרוצה במיוחד.

"רוץ לאכוף את החוק, " נוקס אמר.

נאש נפנה בחזרה אליי. "נעמי, אני מצטער שאני חייב להסתלק ולהשאיר אותך תקועה ככה. אני אהיה בקשר."

נוקס נענע את אצבעותיו בעוינות כשאחיו מיהר אל הג'יפ שלו ויצא מהחניה באורות מבזיקים.

שוב, נותרתי בחברת נוקס. "לא היה לך קשר לעובדה שהטרמפ הנחמד והמנומס שלי נעלם, נכון?"

"למה נראה לך שאעשה דבר כזה?"

"בטח שלא כדי לבלות עוד זמן איכות בחברתי."

"בואי, פרח, " הוא אמר. "נלך לארוז את הבלגן שלך. אני אקח אותך ואת וויי לבית של טינה."

"אני אודה לך אם לא תיגע בבלגן שלי, " אמרתי בהתנשאות. אלא שהפיהוק הבלתי מתוכנן הרס לי את ההצגה. לא נשארה לי טיפת כוח וכל מה שיכולתי לקוות לו הוא שאצליח להחזיק מעמד ולהתמוטט רק אחרי שהוויקינג ייעלם.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן